

Az álommanók története

Az Északi–sarkon nincsenek zöld rétek, bokrok vagy fák, csak jégtáblák úsznak a tenger vizén. Arrafelé olyan hideg van, hogy a jegesmedvéknek zoknit köt a mamájuk karácsonyra, a homokozókba pedig homok helyett darált jeget öntenek. Ott, északon élnek a smaragzöld szemű, bojtos sapkás, pici kék álommanók, akik úgy vélik, hogy a sírás egészen jó móka.

Régen ők sem szerettek szomorkodni, csakhogy észrevették, hogy amikor a nagy hidegben kihullik egy könnycsepp a szemükből, az rögtön megfagy. A megfagyott könnycsepp aztán üveggyönggyé válik, ami a földre hullik, és csilingelve elgurul valamerre. Az álommanók ezért megszerették a sírást, és még síróversenyeket is rendeznek: távolba vagy célba sírnak. A távolba sírásnál az nyer, akinek a könnycseppje messzebbre gurul a jégtáblán, mielőtt odafagyna. A célba sírásnál pedig az viheti haza egy csupor forró csokoládét, akinek a könnycseppje pontosan belegurul egy pici lyukba, méghozzá három seprűnyélnyi távolságról. Az álommanók a nagy sírások után ezért mindig jókat nevetnek, aztán egy nagy tálba összegyűjtik az üveggyönggyé vált könnycseppeket, és odaadják az Északi Tündér Hetedik Lányának, hogy fűzze őket a hajába.

A játék mellett azonban más dolguk is akad, mivel az álommanók főzik az emberek álmait. Az ő feladatuk biztosítani, hogy minden gyerek és minden felnőtt könnyen elaludjon, és szépeket álmodjon minden egyes éjjel. Jégből készült kis házakban élnek, de azokban nincs hideg, mert bevezették a gejzírfűtést.

A sok kis ház között pedig középen ott áll a legnagyobb jégből készült épület, a KÖZPONTI ÁLOMKIFŐZŐ ÜZEMCSARNOK. Benne hatalmas rézüstökben éjjel–nappal főzik az álmainkat. Mindenkinék az álommanók készítik az álmaikat, és mi ezeket látjuk, amikor éjszaka elalszunk. Az álommanók szorgosak, már kora délután neki szoktak állni a főzésnek. Így estére, amikor kezd besötétedni, és a lemenő nap az utolsó sugaraival olyan lilára festi a jégkunyhók tetejét, hogy azok mind egy–egy gombóc szederfagylaltnak néznek ki, készen van minden álom.

Néha persze megesik, hogy elrontanak valamit. Egyszer például az ügyetlen Praclibal, akit azért

hívnak így, mert két bal lába van, jobb meg egy sincs, megbotlott, amikor bele akarta szórni az egyik üstbe a bergebájt, és az összes álom kiömlött. Veszélybe került vagy ezer gyerek álma! Praclijobb, akinek pedig csak két jobb lába van, és bal egy sincs, gyorsan felsegítette testvérét, aztán szaladtak a többiekért, mert újra kellett kezdeni az álmofőzést. Szerencsére majdnem mindenki álmával elkészültek időre, egyedül a kis Pataki Bencének kellett forgolódnia egy ideig, míg végre az ő szemét is elérte az álmofuvallat.

Az álmokat egyáltalán nem egyszerű feladat eljuttatni az emberekhez. Az álommanóknak mindenkire egyesével kell gondolniuk, szépen, sorban. Mostanában először persze Pataki Bencére szoktak gondolni, mert van egy kis lelkiismeret-furdalásuk. Ezt titkos varázsigé kimondása követi. Ilyenkor az ember, akire éppen gondolnak az álommanók, úgy érzi, hogy lecsukódna a szeme. Ásít egyet, néha megvakarja a bal fülét vagy a jobbat, aztán szépen álomba szenderül.

Az álommanók igyekeznek mindenkinek szép álmot főzni. Frissen szedik a bergebájt, saját maguk darálják a kirgibért. Mindig tesznek az üstbe felhőfodrot, harmatcseppet, megízésítik az álmokat akácmézzel, meg egy kis fahéjjal. Így készülnek a legédesebb álmok.

A lényegre térve: egyetlen álommanó sem emlékszik már, hogyan jutott eszébe Kvadromórnak, hogy meg kellene kóstolni az üstben rotyogó álmofőzetet! Talán a fiatalság az oka, hiszen Kvadromóro akkor még meg sem élte a második bütét – egy büte öt évet jelent, ha átszámoljuk emberi időre. Bimballér és Kampaja mondta neki, hogy ne tegye. Praclibal és Praclijobb, a két testvér a kabátja ujjánál fogva próbálták visszatartani. De Kvadromórot annyira csábította a felhőfodor meg a kirgibér illata, hogy egy csellel kiszabadította magát a fogásukból, és beleivott az álmofőzetbe.

Abban a pillanatban, ahogy az első korty legurult a torkán, úgy összecsuklott, mint akit elhagyott az akarata. Teste elterült a KÖZPONTI ÁLOMKIFŐZŐ ÜZEMCSARNOK padlóján, és semmit sem mozdult. Bimballér, Kampaja, Praclibal és Praclijobb nagyon megijedtek. Nem tudták, hogy mi történt, hiszen korábban egyetlen álommanó sem ivott bele az álmofőzetbe. Vízzel locsolták,

fülébe kiáltottak, simogatták, megrázták, énekeltek neki, sőt, Kampaja még eljárta az álomtáncot is, de Kvadromóro csak feküdt mozdulatlanul a padlón.

Ott hevert egy moccanás nélkül, és nagyokat szuszogott. Aztán néhány óra elteltével hirtelen kinyitotta a szemét, és felült. Megdörzsölte az arcát, ásított egy nagyot, és azt mondta:

– **Tyí, a jégkásáját, hogy én milyen jót aludtam!**

Bimballér, Kampaja, Praclibal és Praclijobb azt sem tudták, hogy szerda van, vagy péntek, úgy örültek annak, hogy Kvadromóro magához tért. Megölelték, hátba veregették, Praclibal még egy hókristályt is adott neki. Viszont egy dolgot nem értettek:

– **Mond csak, Kvadromóro** – szólalt meg Kampaja – **hogy érted azt, hogy aludtál? Az álommanók sohasem alszanak! Mi nem is tudunk aludni! Csak viccelsz, ugye?**

– **Dehogy viccelek!** – felelte Kvadromóro. – **És nemcsak aludtam, de még álmodtam is!**

Erre a hírrre az összes álommanó úgy meglepődött, hogy azonnal letottyantak a fenekükre.

– **Hogyan?** – kérdezte Praclibal.

– **Micsoda?** – kiáltott fel Praclijobb.

– **Három hóemberbe fogadok, hogy csak viccelsz!** – így Bimballér.

– **Dehogy viccelek, mondtam már, hogy nem viccelek!** – duzzogott Kvadromóro, mert azt hitte, a többiek sohasem fognak neki hinni. – **Hát mondom, hogy aludtam, és még álmodtam is!**

– **Álmodtál?** – csodálkozott Kampaja. – **Hát lehetséges lenne, hogy mi is álmodjunk?**

– **Persze!** – felelte Kvadromóro. – **Csak nekünk is innunk kell az álmofőzetből!**

Praclibal erre olyan izgatott lett, hogy csak úgy özönlöttek belőle a szavak:

– **Nem fáj, nem szúr, nem viszket? Édes, kellemes, puha? Mondd csak! Milyen érzés álmodni, Kvadromóro? Mond el, felelj, mesélj, mi is tudni akarjuk!**

– **Hát... Álomban réten jártam, zöld réten. A fű simogatta a lábamat, meleg volt, és madarak is énekeltek.**

– **Micsoda, mi az a madár?** – szakította félbe Kampaja.

– **Mi az a rét?** – kérdezte izgatottan Bimballér.

– **És mi az a fű?** – ragadta meg Kvadromóro kezét Praclijobb.

– **ÉS MI AZ, HOGY ZÖÖÖLD?** – süvöltötte Praclibal, mert már alig tudott uralkodni magán a nagy izgalomtól.

– **A madár olyan mint a pingvin, csak kisebb, és más. És repülni tud, pici lábai vannak, pici a csőre, és olyan, de olyan gyönyörűen énekel! A rét, a rét az olyan nagy, és selymes, és pici puha szálakból áll. Jó rajta sétálni mezítláb, meg bukfencezni, és az illata is nagyon jó. És a zöld: a rét a zöld. A jég, az fehér, a rét az meg zöld. A fehér olyan fehér, a zöld meg olyan zöld, és a fű is zöld, és a fűből van a rét.**

– Pffuuuu... – fújt Bimballér.

– Hmmm... – hümmögött Kampaja.

– **Ez túl bonyolult nekem!** – értetlenkedett Praclijobb, Praclibal viszont felugrott, és azt kiáltotta:

– **Nekünk is azonnal innunk kell a főzetből! Én is látni akarom a rétet, a zöldet, meg a füvet és a madarakat!**

Több sem kellett a biztatásból, mind felugrottak, és odarohantak egyenesen a KÖZPONTI ÁLOMKIFŐZŐ ÜZEMCSARNOK legnagyobb üstjéhez. Beledugták a szívószálaikat, majd mind egy cseppig kiitták belőle az álmfőzetet. Kvadromóro persze velük tartott, hiszen aki még nem élte meg a két bütét, az általában azt gondolja, hogy a jóból sohasem árt meg a sok.

Amint megitták az álmfőzetet, az összes smaragzöld szemű, bojtos sapkás álommanó azonnal elaludt. Álmodtak rétről, ami zöld és fűből van, madarokról a rét felett, és olyan homokozóról, amiben nem jégkása van, hanem rendes homok. Álmodtak melegről, sült kukoricáról, hangyákról és elefántokról, emberekről és városokról, sőt, még Pataki Bencéről is álmodtak valamit, csak azt elfelejtették.

Csak hogy volt ám baj! Az álommanók ugyanis az összes álmfőzetet megitták, és nem küldtek álmfuvallatot. Aznap éjszaka pedig egyetlen ember sem álmodott semmit, mindenki álmatlanul forgolódott az ágyában. Hiába számolták meg a sarkokat. Hiába vették sorba a bárányokat. Hiába vakarták a bal fülüket a jobb kezükkel, hiába vakarták a jobb fülüket a bal kezükkel. Hiába fordultak a hátukra, hiába fordultak a hasukra, senki sem tudott elaludni egész éjszaka.

Nem tudott aznap este elaludni az Északi Tündér Hetedik Lánya sem. Ő annyit forgolódott az ágyában, hogy elkezdtek felolvadni a hajában az üveggyöngyök. És amikor még reggelig sem sikerült álomba szenderülnie, már gondolta, hogy valami nagy baj történhetett az álommanókkal. Megpróbált kipattanni az ágyából, hogy hozzájuk siessen, de rettenetesen fáradt volt. Így inkább csak kimászott, aztán a padláson keresztül felvonszolta magát a palotája kéményének a legtetejére. Ott kinyújtotta a kezét, és fogott magának egy gyors járású bárányfelhőt. Felmászott rá, és azon vitette át magát az álommanókhoz.

A KÖZPONTI ÁLOMKIFŐZŐ ÜZEMCSARNOKBAN talált rájuk, ott feküdt egymás mellett Praclibal és Praclijobb, Kvadromóró, Bimballér és Kampaja. Mind hangosan horkoltak, amikor megérkezett, képtelenség volt őket felébreszteni. Az Északi Tündér Hetedik Lánya ezért leült melléjük, és jobb híján csak várt. Hosszú órák teltek el, míg az álommanók végül elkezdtek felébredni.

Először Bimballér nyitotta ki a szemét, és nagyot ásított. Őt követte Kampaja, Kvadromóró, majd Praclijobb és Praclibal. Sorban ébredtek fel mind, és észrevették az Északi Tündér Hetedik Lányát, aki ott ült a földön mellettük, és maga alá gyűrte a haját, hogy meg ne fázzon.

– **Sziaaaaa...** – ásította Kvadromóró. – **Láááátóooogatóóóba jöttél?**

– **Hát ti?** – tért rögtön a tárgyra az Északi Tündér Hetedik Lánya, mivel udvariaskodásra egyáltalán nem volt idő. – **Ti mit csináltok? Egész éjszaka nem aludt senki kerek–e világon!**

– **Jaj!** – tért magához Praclibal.

– **Ajjaj!** – ült fel Kampaja.

– **Ajjajjjaj!** – sopánkodott Praclijobb.

– **Ujjujjjj!** – szabadkozott Bimballér.

– **Izé....** – tette hozzá halkán Kvadromóró. – **Elaludtunk.**

Az Északi Tündér Hetedik Lánya erre úgy elcsodálkozott, hogy a megmaradt üveggyöngyök is kigurultak a hajából.

– **Ti? Ti aludtatok?! Ti nem is tudtok aludni!** – mondta.

– **Hát, úgy néz ki, hogy mi is tudunk.** – válaszolt Kampaja.

– **Csak eddig még sohasem próbáltuk.** – tette hozzá Praclijobb.

– **Nagyon, nagyon jó volt!** – merengett el Bimballér.

– **És most már mi is szeretnénk minden éjjel aludni. Szeretnénk álmodni, és álmunkban zöld réten bukfencezni, sárkányt eregetni, madarak énekét hallgatni.** – vágta ki Kvadromóró.

– **Úgy van, úgy igaz!** – kiáltott fel Praclibal, és a jobbik bal lábával nagyot toppantott a KÖZPONTI ÁLOMKIFŐZŐ ÜZEMCSARNOK jégpadlóján.

Az Északi Tündér Hetedik Lánya a nagy hősiesség láttán úgy elnevette magát, hogy visszhangzott a kacagása a csarnokban.

– **Drága manóim! Úgy örülök, hogy ti is tudtok álmodni!** – kiáltotta, de aztán egy picit elkomorodott.

– **De most mi legyen? Hiszen ti nem ihatjátok meg az álmofőzetet, mert akkor senki más nem fog tudni aludni éjszakánként! Nem fognak tudni aludni az emberek, de még a kutyák, a macskák, és a madarak sem! Mihez kezdjünk most?**

Elszomorodtak erre az álommanók, hiszen nem akarták ők sem, hogy a világon mindenki álmatlanul forgolódjon, és az emberek ne tudják kipihenni magukat. Másrészt viszont ők is szerettek volna aludni egyet néha, ha már így belekóstoltak a dolog ízébe.

– **Meg tudtok tanítani engem az álmofőzet készítésére?** – kérdezte ekkor az Északi Tündér Hetedik Lánya. – **Én szívesen segítenék nektek a testvéreimmel!**

– **Kell bele kirgibér, bergebáj, felhőfodor, harmatcsepp, egy kanál akácméz és egy kis fahéj!** – vágta ki egy szuszra Bimballér.

– **Nem nagy tudomány az egész, csak folyamatosan kell kavargatni.** – tette hozzá Kampaja.

– **Meg vigyázni kell a tűzre!** – egészítette ki Kvadromóró.

– **És persze arra, hogy fel ne lökj semmit!** – súgta oda a kétballábos Praclibal.

– **De tényleg? Tényleg segítenétek?** – kérdezte Praclijobb.

– **Persze!** – felelte az Északi Tündér Hetedik lánya. – **Hiszen a testvéreim is szeretnek álmodni.**

Hogy így megtalálták a megoldást, hirtelen mindenki olyan vidám lett, hogy örömben elkezdtek sírni. Az álommanók szeméből csak úgy potyogott a sok könnycsepp, hogy aztán üveggyöngyként, csilingelve guruljon szét a padlón. A sok gyöngyöt alig bírták kosarakba szedni, jutott belőle az Északi Tündér minden lányának a hajába. Azóta pedig felosztják egymás között a munkát. Az álommanók küldik az álmofuvalatot éjszaka, hogy a gyerekek, a felnőttek, a kutyák, a macskák, a madarak, az Északi Tündér lányai, és persze a medvék, a tigrisek és a tengerimalacok is tudjanak aludni. Az Északi Tündér lányai pedig minden reggel külön álmofőzetet készítenek a manóknak. Az álommanók így maguk is tudnak egyet szundítani délutánonként, és még marad idejük hóembert is készíteni, mielőtt este belevágnak az álmofőzésbe.